

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 9 2022

Zondag 27 februari

Zondag van *Quinquagesima*

Epistel : Paulus aan de Korinthiërs 1, 13, 1 – 13

Evangelie : Lucas 18, 31 - 43

Alleen het geloof in Christus kan ons redden. Maar we moeten met Christus opgaan om met Hem te sterven (evangelie). Ons geloof mag geen dood geloof zijn, doch moet vruchtbaar zijn in onze werken : dat is het grote gebod van de liefde. Daarom lezen we nog eens rustig het heerlijke loflied van de H. Paulus op de liefde (epistel); Die liefde moet door de eucharistie tot een werkelijkheid worden in ons dagelijks leven (slotgebed).

Uit: Dagmissaal

Een overweging: de voorbereiding van de Vasten gaat in stijgende lijn.

De drie *evangelieën* van deze voor-vesten zondagen tonen ons het bekeringsproces van de catechumenen: op Septuagesima de roeping: uitnodiging op de wijnberg; op Sexuagesima de onderrichting: de zaaier en hoe de bodem moet zijn; op Quinquagesima de verlichting , want Christus is het Licht in duistere dagen. Of ook nog

-Op Septuagesima: Christus leeft in ons door de genade

-Op Sexuagesima: zonder Hem kunnen we niets

-Op Quinquagesima: geef blind vertrouwen aan Zijn leiding in uw leven

De drie *epistels* geven de doopleerlingen een programma:

-Op Septuagesima : het christendom is een strijd

-Op Sexuagesima: het christendom is een arbeid (denk aan Paulus !)

-Op Quinquagesima: het christendom is boven alles liefde.

Zonder dat is onze strijd, onze arbeid, ons lijden niets, helemaal niets !

Deze zondag krijgen we een voorspelling van Jezus' lijden en dood. We krijgen we als het ware een driedelig drama te zien:

-1.Een passiespel in het Oude Verbond. Aan Abraham wordt een offer gevraagd: het leven van zijn zoon, tegen zijn wil in. Stel u dat lijden voor en... zonder feitelijke reden. Wij kunnen in de komende Vastentijd het grote offer brengen van onze eigen wil , ook al begrijpen we niet waarom... Toch:Fiat !

-2.Petrus wilde niet geloven toen Jezus hem zijn lijden en dood voorspelde

-3.Voor Jericho. Daar geeft Jezus de derde voorspelling van zijn lijden en dood. De apostelen begrijpen het niet. Ze zijn blind. Om hen toen en ons nu van onze geestelijke blindheid te genezen, volgt de genezing van een blinde op straat.

Uit: Mijn Dagelijkse overweging E.H. A. Maeghe

Wanneer Jezus de twaalf apostelen van de andere mensen afzondert, dan heeft dat een bijzondere betekenis. Jezus was al meerdere malen in Jeruzalem. Maar nu zal het een ander bezoek worden. Nu gaan de woorden van de profeten in vervulling.

De vervulling van de Messiaanse voorspellingen betekent voor de apostelen, zoals voor alle Joden van die tijd, de komst van het Messiaanse Rijk, en daarmee de bevrijding uit de handen van de Romeinse heerschappij, het einde van de verdrukking, de oprichting van de koninklijke heerschappij van David, de heropleving van de oude macht en de vroegere vorstenpraal, de triomf voor Israël over de volkeren, de wereldheerschappij van Jahwe en Zijn wet. Eindelijk zal de nacht van de geschiedenis voorbij zijn en de dag van de verlossing aanbreken.

De apostelen zijn verrukt. Maar dan, na dat eerste woord, zegt Jezus: “De Mensenzoon zal worden overgeleverd aan de heidenen. Hij zal bespot, mishandeld en bespuwd worden. Men zal Hem geselen en doden. Maar...op de derde dag zal Hij verrijzen”.

In de plaats van een triomf komt er dus een vreselijke nederlaag. De woorden van de profeet over het Lam dat naar de slachtbank wordt geleid, doen het gejubel verstommen door droefheid. Een Messias die zich zo laat behandelen, dat is voor hen iets totaal onbegrijpelijk. Driemaal wordt het niet-begrijpen onderstreept, al zijn de woorden van Jezus duidelijk. Zij moeten wel echt iets onbegrijpelijk begrijpen en iets onvatbaars kunnen vatten.

Hun idee over hun zending is totaal anders. Zij horen goed de boodschap van het leven, maar weten niet dat alleen de dood tot het Leven zal voeren. Het kruis is voor hen nog een grote dwaasheid.

Gods wegen zijn voor de apostelen nog onbekend en de methode van God is hun nog vreemd. Dit misverstand is sedertdien, ondanks de verrijzenis van Jezus Christus, nog altijd niet verdwenen. Telkens weer verwachten ook wij van onze verbondenheid met God aardse voordelen, gezondheid, een lang leven, geen zorgen, welvaart en succes. En we kunnen onze teleurstelling nauwelijks verbergen als God ons een lijden, een klein of een groot kruis vraagt. Dan kennen we maar één woord: “God, waarom en waarom ik”?

Het kruis is voor de mens moeilijk te begrijpen. Het is zo in tegenspraak met zijn diepste innerlijk en zijn innigste verlangens.

Dat lijden een genade is die zuivert en optilt, dat hebben alle heiligen goed begrepen.

Ondanks het gebed van de christen komt God dikwijls niet tussenbeide. Want Gods heilsplannen, die voor ons ondoorgrondelijk zijn, zijn wijzer dan onze gedachten en gaan ons begrip te boven.

En daarom worden we, ondanks ons bidden, niet altijd verhoord. God weet dat we heel anders zouden bidden als we zouden begrijpen waarom en waarvoor Hij ons dat lijden vraagt.

Het gegeven lijden is een genadegave van God aan een bepaalde mens. Het wordt vruchtbaar wanneer het met liefde aanvaard wordt.

Mee lijden met fysisch, moreel of geestelijk zieken om zo, als leden van het Mystieke Lichaam van Christus waarvan we deel uitmaken de verdiensten van Zijn kruisdood vrij te krijgen voor bekering en redding van zielen die anders voor eeuwig zouden verloren gaan, heeft een enorme waarde.

Het aanvankelijk onbegrip van de apostelen, het negeren of verwerpen van lijden door zovele generaties christenen, de duisternis waarin men de lijdensboodschap hult, zal de eeuwen door blijven.

We zullen met vallen en opstaan ondervinden dat wij, zoals iedere christen, anders moeten leren denken over het lijden, willen wij innerlijk met Christus door het leven en langs de dood naar de opstanding gaan.

Uit: Jaargang Homilies Pastoor Van der Voort

De tijd van zwijgen is voorbij- bedenkingen van twee priesters

Pater Capoverdi, een priester van het bisdom Providence- Rhode Island die normaal publiekelijk geen TLM opdraagt, schrijft dat hij na 25 jaar priesterschap ervaart dat wij als kerk snel wegzinken en dat de meeste problemen intern zijn, dus vanuit de kerk zelf komen. De Katholieke Kerk veranderde ons geloof in onze verlossing en de manier waarop we de Heilige Mis vieren. Toen begonnen de problemen. Als we niet snel grote veranderingen aanbrengen en teruggaan naar hoe de dingen waren 55 jaar geleden, zullen we de komende 50 jaar blijven bloeden en 75% van de bevolking verliezen die nu vandaag nog praktizerend is.

De enige uitweg uit deze puinhoop, schrijft hij, is terug gaan naar de Mis van paus Johannes XXIII, naar de Traditionele Latijnse Mis, en naar een opleiding voor seminaristen zoals dat voor het Tweede Vaticaanse Concilie was.

Een kerk die met de tijd meegaat, liberaal is en haar standpunten op moreel gebied aanpast aan de wereld, is gedoemd leeg te lopen. De Kerk is geen democratie; ze kan niet van de waarheid afwijken! Het ver-protestaniseren van onze liturgie en theologie in de afgelopen 55 jaar hebben desastreuze gevolgen gehad. We kunnen voor de puinhoop waarin we ons nu bevinden niet de schuld geven aan de culturele veranderingen in de maatschappij. Neen, de trieste veranderingen die we zelf hebben aangebracht in de Kerk, hebben bijgedragen aan het culturele verval.

Pater Capoverdi

Onze afwijzing is theologisch, dogmatisch en moreel

Na een periode van diplomatiek stilzwijgen moet ik duidelijk zijn. Ik behoor tot degenen die menen dat onze absolute afwijzing van de mis van Paulus VI noch affectief, noch disciplinair, noch charismatisch enz. is. Onze afwijzing is theologisch, dogmatisch en moreel. Absoluut, in feite! Wat we erfden van de afschuwelijke liturgische twist in de Kerk na het Tweede Vatikaanse Concilie is de ongelooflijke en waanzinnige vermetelheid van paus Paulus VI om een

nieuwe *ordo missae* af te kondigen, gebaseerd op het onderzoek van deskundigen, F... M... en protestanten (!), en daarmee het Heilig Misoffer van de grote pausen Leo en Gregorius, weg te gooien.

Niet te verwonderen dat er consternatie is gezien het geweld van de laatste twee Romeinse documenten -*Traditionis custodes* en de antwoorden op de *dubia*-, hun minachting voor de Liturgische Traditie, het cynisme van de genomen maatregelen, de woede zelf van de systematische vernietiging die haat uitademt. De klok is terug gedraaid, we zijn terug in de jaren '70.

De katholieke liturgie kan en mag alleen een overdracht zijn van het erfgoed van de apostelen. Een 19 eeuwen later bedachte Mis kan alleen maar een promethische ambitie zijn, een romantisch-libertarische hersenschim, een populisme van slechte smaak die de Kerk van Jezus Christus onwaardig is. De afkondiging van het nieuwe *ordo missae* van Paulus VI is ongetwijfeld wettig en geldig, maar zeker niet legitiem! De Kerk zit in een zware crisis. Wat in deze crisis zeer leerzaam zal zijn: alleen zij die hartstochtelijk voor de waarheid zijn, zullen overblijven. Ik heb mijn hele leven gevochten en ik ben blij dat ik zal sterven, niet als gepensioneerde, maar als soldaat. ...Paulussen, sta op !

Uit het interview met E.H. Laguérie

Wat vroegere generaties voor heilig hielden, blijft heilig en groot voor ons. Het kan niet plots verboden worden of beschouwd worden als schadelijk.

Paus Benedictus XVI

Foyer Marthe Robin vzw Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foymartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin